

Csurka István

A HATODIK KOPORSÓ

dráma

Történik a múltban és a jelenben. Színhelye a versailles-i békekonzferencia egyik különterme, amelyben a cseh–szlovák–román és a szerb–horvát–román határmegállapító bizottság ülésezett 1919 februárjában. A hátsó front nagy részét egy hatalmas tárgyalóasztal foglalja el, amely mögött majd a delegátusok ülnek, valamennyien szemben, középen az elnök, Tardieu. A tárgyalóasztal a székekkel és a delegátusok mögötti szakértői széksorokkal együtt egy dobogón van, és mindenestül előrébb tolható, amikor a tárgyalás folyik. A szakértői székeken nem ül senki, zárt ülés lesz, határozathozatallal. A szereplők két részre oszlanak: a jelen szereplői, akik ma is élnek, és a jegyzőkönyvek alapján felidézett történelmi személyek, akik közül csak a Kivégzett Forradalmár látja az élő főszereplőt, a Hatodik Koporsó Apródját.

SZEREPLŐK

Élő személyek:

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA
FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI
MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI
KÉT FRANCIA SZÁLLÍTÓMUNKÁS az elején

Felidézett személyek:

KIVÉGZETT FORRADALMÁR
FEKETE AFRIKAI és ALGÉRIAI ARAB SZÁLLÍTÓMUNKÁS a végén
TARDIEU, a bizottság francia elnöke
DR. SEYMOUR
HARCHOW
DE MARTINO
SIR EYRE CROWE
LEPPER
GRÓF VINCI
BALFOUR
SIR SAMUEL STUART
BARUCH
JAKOB SCHIFF
ROTHSCHILD
HOUSE EZREDES
CLEMENCEAU

I. RÉSZ

A színpad egy-két másodpercig üres. Baloldalt hátulról a kastély főbejárata és aulája felől belép a két feltaláló. Egy franciaországi és egy magyarországi számítástechnikai szakember. Évek óta együtt dolgoznak. Alaposan körülnéznek, minden kapcsolót, csillárt megnéznek, poloskaérzékelővel végigtapogatják a falakat.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(valami gyanús lesz neki: baloldalt mélységben középtájon, de a színpad szélén egy telefonfülke-szerű üvegalitka áll, telefontal, műszerekkel)* Ez mi? Ezt nem értem.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(odamegy)* Ezt minden korabeli eszközével együtt el kell fogadnunk, mert az összes tárgyaláson alkalmazták, de nem fog zavart okozni. Ez Harchow főhadnagy fülkéje. Ő minden tárgyaláson jelen van, hivatalosan ő a demonstrátor és a felszolgáló személyzet irányítója, valójában ellenőr volt, összekötő a Legfelsőbb Tanács amerikai tagjai és a bizottság vezetője között. Az angol titkosszolgálat ügynöke. A békekonferenciára francia állományban delegálták. Egy lengyel zsidó, kiképzést Amerikában kapott, de francia tisztnek hitte mindenki.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Magyarországon járt valaha?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Állítólag megfordult a Galilei Körben. Az Apród mindent tud róla, szemmel tartja.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Nem megy a fejembe: egy főhadnagy magas rangú diplomatákat, minisztereket ellenőriz már 1919-ben. Ma, a bős neoliberalizmusban teljesen természetes, de '19-ben?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Ez a bolsevik módszer akkor kezdődött, és éppen itt kezdődött. A feladat éppen az, hogy bemutassuk a történelemhamisítás ősi technikáját. Versailles-ban vagyunk, kedves barátom... *(jelentőségteljesen néznek egymásra: végre, hogy eljutottak idáig, kezét ráznak, összeölelkeznek)* Behozhatom a Hatodik Koporsót?

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(bólint, de kérdéseivel feltartja)* Mikor épült ez a kastély?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Itt minden barokk. Bálokat és irodalmi szalonokat rendeztek itt a tizenhetedik, tizennyolcadik században. Eredetileg körben elfüggönyözhető páholyok és kis szobák vették körbe a termet, ezeket később egyesítették a nagyteremmel.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Oda bújtak el szeretkezni az udvaroncok?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Meglehet, de meg kell jegyezni, egy kicsit önreklámozásnak tartom a sűrű francia szeretkezési hajlandóságot.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: No, azért elég buják ők.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(közbevág, nem akar több időhúzást)*
Kimutatták, hogy országos sztrájkok után kilenc hónappal megugrik a születések száma.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Sok sztrájk van viszont.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: No, akkor belevágunk?

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Bocsáss meg, nem tudok szabadulni ettől a Harchow főhadnagytól. Lemberg, Kahal, aztán Amerika és itt francia főhadnagy. Bolsevizmus? Nem veszélyeztetjük a Hatodik Koporsó Apródjának életét? S az ügyet? *(megint egymásra néznek, állnak)*

FRANCIAORSZÁGI magyar férfi: A kilences Harchow önmagában nem komoly veszély, hiszen már nem él ő sem. A mai CIA és Moszad – az. Kérdés, tudják-e, hogy mi eddig jutottunk, és itt forgatunk.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Nem tudjuk, meddig, s hová jutottak a történelemhamisítás technikai és politikai védelmében. Csak azt tudjuk, hogy a tömegember képernyőn való előállításában mit értek el, és a lenini-sztalini embernyomorítással, a nyílt terrorral mekkora beletörődést sikerült kiváltaniuk. De hogy a történelemhamisítás tudományos és lelki védelmében milyen eszközökkel rendelkeznek, azt nem tudjuk. Most, ahogy megláttam ezt a fülkét, ahogy szétnéztem ebben a teremben, félek.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Harchow a békekonferencia után nyilván bőséges és pontos jelentést adott le gazdáinak, és ezeket az információkat mind a kifejlődő izraeli, mind az orosz, mind a brit titkosszolgálat megőrizte. Azokban nyoma sincs a mi Apródunknak, hiszen az élő Harchow nem találkozott vele. Senki sem találkozott vele. Csak most, a felidézett múltban találkoznak. Ez a mi előnyünk. Nem lettetek ti odahaza egy kicsit túlságosan habozók, aggályoskodók?

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Mi a habozás és a nem döntés rendszerében éltünk. Ez mégis veszélyes. Mert nem tudjuk, milyen technikával őrzik a történelemhamisítást. Ez a Harchow főhadnagy már akkor, születése pillanatában a történelemhamisítás őre volt. A történelemhamisítást később sem hagyták biztonsági záruk nélkül. Nem kellene várnunk a találmány működtetésével? Ha még nem tökéletes és kisiklik, akkor nem tettünk semmit, Apródot megölik, és megy tovább a meseszékér

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Egy ilyen találmány sosem lehet kész, sosem lehet tökéletes. Egyszer kipróbáltuk Pesten a Szép Ilona cukrászdában, amikor Ságvári elvtársat és a csendőröket visszaidéztük, és semmi komoly hibát nem észleltünk. A történelemhamisító kommunista miniszter gyanútlanul elmondta beszédét, és megkoszorúzta Ságvári elvtárs emléktábláját, százszázalékosan leleplezve önmagát, gyökereit. Vágjunk bele!

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Hozzák be a Hatodik Koporsót!

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(kitárja az ajtót, amelyen bejöttek; és beinti a szállítókat. Két francia szállítómunkás behozza a Hatodik Koporsót)*

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Az Apród hol van?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: A palota többi részét ellenőrzi, (a *franciaországi magyar férfi megmutatja a szállítóknak; hová tegyék a koporsót. Leteszik középre. Megköszöni nekik a munkát, szignálja a szállítólevelet, a szállítók kimennek. A Hatodik Koporsó nagyobb, mint egy valódi koporsó)*

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(felemeli a koporsófüdelet)* Elég tágas. Érdekes, még temetőszaga is van, földszaga.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(egy ajtónak egyáltalán nem látszó baloldali falrészét kinyitva, majd gondosan visszacsukva jön be)* Bocsánat, uraim. Minden tiszta, de például ezt az ajtót nehezen találtam meg. *(itt is körüljár, megkocogtatja az üvegkalitkát)* Üdvözlöm, tovaris Harchow! *(a középen álló koporsóra)* Nem ide gondoltam. *(mutatja, hogy hová)* Toljuk ki oda, a balszélre!

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Meg tudjuk mi ezt mozgatni gurtai nélkül?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Azt hiszem, igen. *(két feltaláló tolja, nem mozdul)*

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Van súlya.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(megérinti ujjával, a koporsó könnyűvé válik, a két feltaláló letenyerel a földre)* Bocsánat. Csak nekem engedelmeskedik, mert én már belaktam, *(magyarázólag)* A vagonban.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Még egyszer és utoljára hangsúlyoznom kell: a dolog veszélyes.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: A konferencia 1919-es résztvevői, amikor elkezdjük a visszaidézést, nem fogják látni magát, a koporsót sem, de amikor a felvett dokumentumdrámát a maga szereplésével és láthatóságával előadjuk, vagy feltesszük a világhálóra, vagyis, amikor valójában leleplezzük a történelemhamisítást, magát fogják felelősségre vonni. Mint a nagyapját 1957-ben.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ötvennyolcban végezték ki, és a 301-es parcellában földelték el. Szeretném azonban megkérdezni, hogy ha már ennyire szabadon játszunk az idővel, élettel, halállal, jellel és múlttal, szegény nagyapámat nem lehetne („feltámasztani”-t akar mondani, de meggondolja) perbe hívni. Netán politikai oka van annak, hogy őt nem hagyjuk szóhoz jutni?

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Nyers ember volt az öreg. Pusztán kézzel esett neki a Monstrumnak, aztán szerzett egy csákányt, és azzal verte a csizmákat, és mindvégig fegyverrel harcolt. Nem politikai, hanem biztonsági oka van a távollétének.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem fogadom el ezt az érvelést. Mihelyst magamra maradok, az én személyes indíttatásom lesz a legfontosabb tényező, és én mindent a magyarságnak ahhoz a tagjához, a történelemnek ahhoz az egyetlen pillanatához kötök, amit ez a koporsó és annak eredeti lakója, a nagyapám jelent.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Tehát elhozta.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Itt van. Úgy, ahogy elföldelték, drótokba csavarva, de még nincs perbe híva.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Ha mi innen kitéttük a lábunkat, minden a maga felelőssége. Kapcsolatot sem tudunk tartani. Nincs irányító központ, nincs tanácsadás, minden a maga belátása szerint történik. Ha akarja, perbe hívhatja a nagyapját. Őt kivégezték, magát védi az eltörölt halálbüntetés...

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Miként nagy-apám gyilkosait, vagy a sortüzek elrendelőit és végrehajtóit.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Igen, a halálbüntetés el van törölve az EU-ban, de eltehetik láb alól, mint Bang-Jensent 1959-ben New Yorkban, a Central Parkban, vagy másokat, akik a kialakult kelet-nyugati státuszkvót, a meghamisított történelem státuszkvóját veszélyeztető tevékenységet folytattak.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Tudom.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Önt felelősségre vonhatják a győztes hatalmak által megkötött teheráni, jaltai, potsdami szerződés, valamint a párizsi békeszerződés rendjének felborításáért, szélsőséges nacionalizmusért, és végül holokausztagadásért.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem fogok zsidózni.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Csakhogy a felsorolt konferenciák határozataival való szembeszegülés mindegyike holokausztagadásnak minősül. A holokausztagadás mítoszba beletartozik minden Európát felosztó, minden nemzeti önállóságot megszüntető szerződés elfogadása.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: A meghamisított történelem következménye minden nemzeti csüggedtség, minden lehajtott fej, minden szolgaság. Nem csak a legyőzött nemzeteknek kell elfogadniuk ezeket a hallgatástörvényeket, hanem az úgynevezett győzteseknek is, amelyek ugyanolyan vesztesek, csak némi jólétet kaptak a hallgatásért.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Uraim, elég! Tudom én ezt! Most azonban a jólét forrásai kiapadtak, ezért antiterrorista világháborúval kell fegyelmezni a népeket, és nekünk ez a legkiválóbb alkalom arra, hogy leleplezzük a történelemhamisítást, *(legyint)* Nem érdekel! Az én nagyapámról van szó, akit kivégezték, elföldeltek. Füttyülök én a holokausztagadás mítosza – ebben a koporsóban, *(belefekszik)* Menjen arrébb, fater! *(recsegés)*

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: *(a másik feltalálónak)* Magázza a nagyapját...

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(meghallja, kiszól a koporsóból)* Sose volt Párizsban.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Csak a rend kedvéért: akkor állítja meg a dokumentumdrámát, amikor akarja. Amikor egyes küldöttekhez szól, csak az hallja, érti, csak az válaszol, akit fénnel kiválaszt. De ez egyik-másik küldöttel kapcsolatban nehézkesen fog működni. Ha valaki kívül van a versailles-i körön, vagy nincs megvesztegetve, mint a többi, vagy idegen kultúra neveltje, az kikapcsolódásokat okozhat. *(Hatodik Koporsó Apródja csak most száll ki a koporsóból)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ilyenkor észrevesznek?

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Nem, azt azért nem, de ilyenkor jobb, ha lecsapja azt, aki kapiskál valamit.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És ha hölgy az illető?

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Akkor más módon kell ájulásba kergetnie.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Boldog házasságban élek, két gyermekem jár iskolába Budapesten.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Nem sok hölgy fog maga elé kerülni, 1919-ben a diplomácia szinte kizárólagosan férfi tevékenység volt.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(a fülkére mutat)* Azt hiszem, a bolsit fogom először lecsapni.

FRANCIAORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Ő mint bolsi az európai kultúra szerves része. Sajnos.

MAGYARORSZÁGI MAGYAR FÉRFI: Hát akkor, azt hiszem, mindent megbeszélünk. Eb visszamegyek a magyar, a barátom a francia találmányi hivatalba, és a találmány tökéletesítésén dolgozunk.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(az ajtóig kíséri őket)* Bill Gates legyen önökkel! *(a két férfi kimegy, a Hatodik Koporsó Apródja belefekszik a koporsóba, eltűnik)* Vajon mennyi időm van kezdésig? *(felnevet)* De hülye vagyok: hát annyi időm van, amennyit teremtek. Szundítok egyet. *(magára húzza, ügyel-bajjal, kézzel-lábbal a koporsófedelet)* Ki kell próbálnom a szellőzést, *(kiszáratva lelöki a fedelet)* A szellőzés: mint a nagy-apámé. *(éppen akkor, amikor a fedél nagy dübbenésekkel leesik, lép be Dr. Seymour, az amerikai küldött, de nem vesz észre semmit. A Hatodik Koporsó Apródja kiszáll, nyújtózik)* Mennyit aludtam? *(Csak most veszi észre Dr. Seymourt)* Az első hiba. Akár észrevett ez a pasas, egyébként az amerikai küldött, doktor Seymour, akár nem, én mindenesetre nem hívtam, és ő mégis itt van. Van még mit csiszolni, feltalálók! *(odamegy a le és fel járkáló amerikai küldött mellé, egyszerre lép vele, eltáncol előtte, az amerikai semmit sem vesz észre. Otthagya, a*

koporsó elé áll, az amerikai megáll, a feje megvilágítódik, minden más elsötétül) Dr. Seymour!

DR. SEYMOUR: *(a hang felé fordul, megilletődötten áll, megborzong)* Kitártak itt egy ablakot? Valami hűvösség csapott meg. *(nem akarja tudomásul venni, hogy megszólították)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(egy kihallgató tiszt hangján, keményen)* Dr. Seymour! *(Dr. Seymour egy lépést hátra lép)* Nem Nürnberg felől fúj a szél?

DR. SEYMOUR: Ide, Versailles-ba? Ez képtelenség.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ez a halál szele. Nürnbergben hozták meg azokat a halálos ítéleteket huszonöt-huszonhat évvel később, egy ugyanilyen nemzetközi bíróság ítéleteként, amelyeket maguk itt most megalapoznak.

DR. SEYMOUR: Egy szót sem értek az egészből.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Dehogyanem! Maga fiatalember, most, 1919-ben még nincs ötvenéves, és negyvenötben megélte még a versailles-i vetés bőséges aratását.

DR. SEYMOUR: Jogász vagyok, de a nürnbergi perben nem vették igénybe már a szolgálataimat.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: A nürnbergi perrel párhuzamosan Magyarországon is százakat végeztek ki, kiirtottak egy egész vezető osztályt. De minden itt kezdődött, a hazug ítéleteknek ebben a termében. Versailles – Nürnberg, és magyar népbíróság, Bárdossy László kivégzése, majd Donáth Györgyé, és a Magyar Közösség pere, aztán az ötvenhatos megtorlás, több mint négyszáz akasztás, arccal a földnek elföldelés – itt kezdődött.

DR. SEYMOUR: Bocsánatot kérek, ez a béke-konferencia, és a cseh–szlovák–román és a román–szerb–horvát–szlovén ügyeket tárgyaljuk.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ez sem igaz. Maguk kizárólag magyar ügyeket tárgyalnak.

DR. SEYMOUR: Elnézést, kihez van szerencsém? Már percek óta társalgunk, de én nem látom önt, mert a szemembe vág valami kísérteties fény. Ön lát engem? *(elbizonytalanodik)* Ön talán Kun Béla megbízottja? A magyar utalásokból erre következtetek.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Kun Béla is megbízottja valakinek, nemde?

DR. SEYMOUR: Az én megbízóm az Amerikai Egyesült Államok kormánya és Wilson elnök.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Közvetlen főnöke is van önnek.

DR. SEYMOUR: Természetesen minden apró ügyemmel nem zaklathatom az elnököt. House ezredes, az ő titkára adja ki a közvetlen utasításokat.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És ő kivel beszél meg a teendőket? Nincs fölötte senki?

DR. SEYMOUR: Baruch úrra gondol?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Na, látja, megy ez. És mi a közös nevező Kun Bélában, House ezredesben, akinek eredeti családneve Mandel és az apja rabbi, valamint Baruch úrban?

DR. SEYMOUR: Trockijra gondol?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem, de a nyom jó. Trockijt is ide vonhatjuk.

DR. SEYMOUR: Ez fajelmélet, és nyílt antiszemitizmus. Baruch úr otthon a hadigazdálkodás főnöke volt, minden anyagi kérdés, minden kiutalás, minden tonna acél, minden tonna réz tőle függött. Szerintem a legnagyobb hatalommal rendelkezett az elnök után – ha nem előtte és itt is szabad bejárása van mindenüvé. Még az ötök nagy üléseire is akkor megy be, amikor akar, és azt löketi ki a konferenciáról, akit akar, beleértve az ilyen sztereóhangú antiszemitékat. Fedje fel magát, különben kidobatom Baruch úrral.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(odamegy hozzá, összefogja a mellén a kabátját, megrázza, arcul csapkodja, térdre kényszeríti, felállítja, közben:)* Még mindig úgy érzed, hogy egy illetéktelen személy van itt? *(otthagya)*

DR. SEYMOUR: Nem, már nem.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ti, amerikaiak, nem fogjátok aláírni a békeszerződést.

DR. SEYMOUR: Nem tudom, lehet, hogy így lesz. Mindenesetre a folyosókon már rebesgetik. Most dől el, ezen az értekezleten.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Semmi gazemberséget nem akadályoztok meg, hagyjátok, hogy a többiek, a kedvezményezett románok, szerbek, csehek és szlovákok semmibe vegyék az elnökök által publikált alapelvet, a népek önrendelkezésének jogát, aztán finnyásan félrevonultok: én nem ilyen lovat akartam? Ez szemét munka.

DR. SEYMOUR: Wilson elnök a legnagyobb jóindulattal, mintegy az európai szellem megmentésének ajánlataként hozta át az óceánon ezt a magasztos elvet. Ezért lesznek köztünk sportemberek, igazi keresztyén amerikaiak is, mint például Bandholtz ezredes és mások.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És te mit keresel itt, te sötét New York-i zugüggyvéd?

DR. SEYMOUR: Egyszer voltam büntetve.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem hagylak békén, ne félj! Add elő, miért jöttél ide hívásom nélkül! *(lekerül róla a megvilágítás és az egész terem megvilágítódik)*

DR. SEYMOUR: El is mehetek.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Menj!

DR SEYMOUR: *(elindul körbe, hogy kimegy valamelyik ajtón, de mindegyik be van zárva)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Itt vagy még?

DR SEYMOUR: *(leül a helyére a tárgyalóasztalnál)* Egyezzünk meg! Mennyi pénze van önnek egy feltárási vallomásra, és ki fogja nekem átadni, ha ön megőrzi láthatatlanságát?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Mondj egy összeget.

DR. SEYMOUR: Százezer. Csak dollárt fogadok el. Az lesz a világpénz, erről szól ez a konferencia.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Belegyeznek ebbe Anglia?

DR. SEYMOUR: Nem kérdezzük. Mióta beléptünk ebbe a háborúba, nem kérdezzük, csak rendelkezünk. Balfour, angol külügyminiszter, aki szintén itt lesz, Samuel Stuart főmegbízott úrral egyetemben. Amikor beléptünk, nyomban kiadott egy nyilatkozatot, és megküldte a Rothschild bankhoz fejének. Nagy-Britannia támogatja a zsidó palesztinai letelepedését és a térségben egy zsidó vallási államrész kialakítását, természetesen a többi jelenlévő nép egyenjogúsága mellett. Balfour azonnal észrevette, hogy az amerikai zsidóság igényeihez kell alkalmazkodnia. Ehhez a nyilatkozathoz is a mi hadba lépésünk kellett. Ezért csak dollárt fogadok el, még font sterlinget sem.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Már a számládon van a pénz.

DR. SEYMOUR: Itt most egy titkos értekezlet kezdődik az említettek részvételével.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Mikor érkeznek ide az említett urak?

DR. SEYMOUR: Bármelyik percben itt lehetnek. Engem 11-re rendelt ide House ezredes, a cseh–szlovák–jugoszláv határmegállapító bizottság ülése 12-kor kezdődik.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És miért éppen ezt a termet választották?

DR. SEYMOUR: Mert itt szolgál Harchow főhadnagy, akinek a szakértelmében a leginkább megbízik mind Baruch úr, mind pedig House ezredes. Nagyon fontos a titkosság.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(elfordul, a koporsó felé mondja)* Hát ez nagy fogás, erre nem számítottam. Azonnal be kell kurblizni a gépezetet. És ezt az öregem

is élvezni fogja. *(széles karmozdulatot tesz mindkét kezével. A világítás mindenütt kihuny, aztán teljessé válik. A Kivégzett forradalmárnak, bele a koporsóba beszél)* Nagypám! Nagypám! Perbe hívom. Nagypám, dolog van! *(a koporsóban nincs mozgás. Belehajol a koporsóba)* Aki magyar, velünk tart!

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(szemét törölve nyomban felül. Harminchat éves, széles vállú, overallos munkásember)* Mi van? Fegyvert adjatok!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Csendesebben.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ne utasítgasson! Kicsoda ön? Jól öltözött, azt látom. Mutassa a cipőjét. Ha cipője sárga bőrcipő, akkor ön csak ávós lehet.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(mutatja a cipőjét)* Sötét öltönyhöz nem hordok sárga cipőt. Én az ön unokája vagyok.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(kilép a koporsóból, az overallja zsebeiből egy-két szerszámot, fogót, kalapácsot visszadob a koporsóba, de egy franciakulcsot a kezében tart, úgy közeledik a Hatodik Koporsó Apródja felé. Odamegy Hatodik Koporsó Apródjához, közelről is megnézi)* Éppen egy 424-es szelepét szereltem, amikor elvittek. A fiam akkor hatéves volt.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Amikor a munka után hazament és megmosdott, térdére ültette, és kis apródomnak szólította.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: így volt, de ez még nem bizonyít semmit. Ezt az ávó kiverhette a hozzátartozóimból.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: A feleségéből? KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Kötve hiszem, de a szomszédokból esetleg.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Menjen vissza a fekhelyéhez, talál benne bizonyos bronzdarabokat.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(Dr. Seymour felé mutat, aki az asztalnál ül)* Az ki? A kihallgatásaimon is mindig ketten voltak, és az egyik hátulról fenyegetően figyelt.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem magyar és nem ávós, de nem jó ember.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nagyon idebámul.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Bámul, de nem lát és nem hall.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Süket? És vak?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Egyik sem. Később elmagyarázom.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(belekotor a koporsóba, s kiveszi Sztalin mutatóujját meg egy darabot a pofacsontjából. Földöntúli örömmel)* Jóska! Az anyád postarabló istenét! *(összekocantja, feldobálja, elkapja, s odasétál a Hatodik Koporsó*

Apródjához) Kis unokám! *(megöleli)* De ő nem lesz feltámasztva. *(Sztalin ujjával a szobor útmutató mozdulatát utánozza)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Azon vagyok.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Szeretnék kérdezni egyet-mást. Nagyanyád...?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Mindent elmondok, de később, mert most fontos dolgok következnek. Menjen vissza a koporsóba és maradjon csendben! Magát és a koporsót nem látja senki, de ha közbeszól, mindent elronthat. Ha nekem akar mondani valami, koccintsa össze a bronzokat!

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(fél lábbal már a koporsóban)* Mégis? Nagyanyád?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Él. Nyolcvankét éves.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ó, Istenem! Átugrottunk egy századot?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És az új pocsékabb.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Új fegyverek vannak?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Rengeteg. De most már nekem is van egy.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Magyar fegyver, ami csak a miénk?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(megütögeti a koporsó falát)* Ez az. Magával együtt, nagyapám. Mi most olyan időben beszélgetünk, 1919-ben, amikor maga még nem is élt, nem is szólva rólam.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(kissé lehangolódik)* Ez valami regény akkor...

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Lenni jó? KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Lenni jó. Ha én most tényleg vagyok.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Most van, nagyapám, mert a múltat élő valósággá tudom tenni. Az öröklétben pedig mindketten hiszünk.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: De én csak nagyanyádról...

(erős dörömbölés a rejtekajtón)

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Megjöttek. Figyeljen! *(Dr. Seymournak)* Doktor Seymour! Ön mögött a falban van egy kisajtó, csak egy tapétás gomb a kilincse. Nyomja meg azt a gombot és engedje be az urakat!

HARCHOW: *(kilép a fülkájéből)* Várjon, ne mozduljon, doktor Seymour! Majd én.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(megdöbbenve, rosszat sejtve)* Ön hogy kerül ide?

HARCHOW: Itt dolgozom *(odasiet a túlról újra megdörömbölt kisajtóhoz, kinyitja és bejön Sir Samuel Stuart, Balfour, Jakob Schiff, Edmund Rothschild, House ezredes és Baruch)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(összezáró karmozdulatot tesz)* Saját jegyzőkönyvem számára: megtörtént az első baleset! *(a terem elsötétedik)* Ahogy várható volt, Harchow főhadnagy okozta. Fejgépet rá! *(Harchow közben visszament a fülkéjéhez, ott állítja meg a fény.)* Harchow főhadnagy! Lépjen felém két lépést!

HARCHOW: *(kettőt hátralép)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Tehát tudja, hol állok, és esetleg lát is. Fordítson hátat nekem!

HARCHOW: *(most engedelmeskedik, hátat fordít)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Igen, így van. Egy-null ide.

HARCHOW: *(észbe kap, hogy rosszul csinálta)* Bocsánat! Azt hiszem, most vagyok háttal a hangnak, amely parancsokat osztogat.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(közelebb megy hozzá, majd egészen testközelbe áll)* Most közelebb kerültünk egymáshoz?

HARCHOW: Nem hiszem, hogy erre volna mód. Legalábbis részemről.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Kemény legény vagy. *(ököllel állcsúcson vágja, Harchow összecuklik)* Bocsáss meg, ezt az utasítást kaptam erre az esetre.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(összeüti a bronzokat)* Szóval ez ávós?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Olyasmi.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ezekkel így kell bánni, a szép szóból nem értenek.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Kérdés, hogy ebből értett-e... *(felrázza, magához téríti Harchowot)* Jól van, főhadnagy úr?

HARCHOW: Lehetnék jobban is.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Menjünk sorjában. Egy: hogyan közlekedik ön?

HARCHOW: Fülkémben süllyesztő-emelő áll rendelkezésemre, *(bemegy, rááll, eltűnik, majd feljön és odalép, ahol a Hatodik Koporsó Apródját sejt)* Nincs több titkom.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Majd meglátjuk. Most hányan vagyunk a teremben?

HARCHOW: Az ön hangja meg jómagam.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És a Legfelsőbb Tanács tagjai, és a meghívottak, akiket az imént engedett be.

HARCHOW: Nem emlékszem, hogy akárkit is beengedtem volna.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem? *(a beengedett tárgyalóküldöttség a tárgyalóasztal előtt áll, egyvonalban, a Hatodik Koporsó Apródja mindegyiket megnevezi és mindegyik sorra fejjépet rak)* Bizonyos ebben? *(Balfour feje fényt kap)*
Ez ki?

HARCHOW: Balfour angol külügyminiszter, a Legfelsőbb Tanács tagja.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Mit tud még róla?

HARCHOW: Közvetlenül az USA hadba lépése után a világ zsidósága és a cionista mozgalom számára nagyon kedvező nyilatkozatot tett, megajánlva a zsidók letelepedését Palesztina területén. A zsidók nagyon hálásak neki ezért. Közvetlenül az öreg Rothschildnak küldte el, aki akkor, 1917-ben az angol zsidóság vezető személyisége volt. *(Balfour feje eltűnik, Rothschild kap megvilágítást)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ő az?

HARCHOW: Nem, aki most itt áll, az a fia, az egyik, a most Amerikában élő bankár, Wilson elnök úr egyik közeli embere. Nagy összegekkel járult a kampánya finanszírozásához.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Szereti a presbitereket.

HARCHOW: *(őszintén röhög)* Ez jó. *(a fény átmegey Sir Sámuel Stuartra. Harchow kérdés nélkül folytatja)* Sir Sámuel Stuart. Palesztinai főmegbízott és lengyel referens. A Lengyelországról beadott jelentésével érte el, hogy a most létrehozott lengyel állam, a lengyelek ősi álmának teljesülése ne lehessen egyszersmind a felébredő lengyel nacionalizmus hatására pogromokkal terhes. Vagyis előírtuk, hogy hogyan bánhatnak zsidókkal a felszabadult lengyelek. *(A fény Baruch fejét világítja meg, Harchow iskolás lecke felmondásba kezd)* Jozef E. *(az Efraimot nem mondja ki)* Baruch 1884-ben született Oregon államban, az apja jól menő orvos. Jogot végzett, kohómérnöki és bányamérnöki diplomát is szerzett. Rövid ügyvédkedés után bekapcsolódott a rézüzetbe. Mind a Guggenheim rézvállalattal, mind a Khuen és Loeb and Co.-val üzleti kapcsolatokat épített ki, és saját vállalkozásai vannak. A háborúban magas beosztású tisztviselővé nevezték ki.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Köszönöm! A felelet jeles. *(A koporsóhoz megy, a nagyapjának)* Tehát nem hallotta, amit az előbb a másiktól szedtem ki, különben ezt nem merte volna így előadni.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Az én kihallgatóimnak nem volt ennyi eszük. Minden el volt döntve, mondhattam, amit akartam.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Most is így van. Itt is ez a helyzet. Ezt kell bebizonyítanunk. *(Harchownak)* Kezdjék meg a tárgyalást!

HARCHOW: *(lekerül róla a fény és mindenki újra látszik, Harchow House ezredeshez lép)* House ezredes úr, jelentem, a tárgyalás megkezdhető, biztonsági kockázat nincs!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(csak magának)* Húha, de gyanús ez az alak.

HOUSE EZREDES: Köszönöm! Uraim, kérem, foglaljanak helyet! Ki-ki tetszése szerint *(a küldöttség leül a tárgyalóasztalhoz, középen Balfour, mint a legnagyobb rangú politikus, mellette Sir Sámuel Stuart, Baruch balszélre ül, szinte háttérbe, Rothschild ugyanígy jobbszélre. Dr. Seymour szerényen nem ül a nagy asztalhoz, hanem Harchow kalitkája mellé híz magának egy széket és ráülne, de Harchow észreveszi és mivel túlságosan közelinek találja a kalitkájához, hátrább teszi)*

HARCHOW: Szíves engedelmével.

DR. SEYMOUR: *(megérti)* Hogyne, hogyne.

HOUSE EZREDES: Tájékoztatom a jelenlévőket, a Wilson-kabinet tagjait, hogy erre a Wilson elnök úr nélküli ülésünkre Balfour brit külügyminiszter úr kérésére azért itt került sor és nem a szokásos helyünkön, Washingtonban, mert Balfour külügyminiszter urat és jómagamat is számos teendőnk ideköt Párizsba, a békekonferencia működésének felgyorsulása ugyanis az állandó jelenlétünket kívánja.

BALFOUR: *(átveszi a szót)* Wilson elnök urat pedig az amerikai államügyek éppen hazaszólitották, ezért ezt az ülést nélküle vagyunk kénytelenek megtartani.

JACOB SCHIFF: *(Rothschild közelében ül)* Ne kerteljünk, magunk közt vagyunk: azért nem lehet itt, mert marhaságot készül elkövetni.

BALFOUR: De ez csak a bizottság egyik felének a vélekedése, *(ránéz Baruchra, hogy szóljon)*

BARUCH: A világháború iszonyatos véráldozatot követelt a népektől, de, valljuk be, nem oldott meg semmit. Most a nemzeti kormányok egy része a békekonferenciába veti reményét, hogy az majd megoldja a világ átrendezésének feladatát de ezt a békekonferencia csak akkor tudja teljesíteni, ha nem leplezi le és nem teszi tönkre azokat az erőket, azokat a háttérhatalmokat, amelyek a háború anyagi terheit biztosították. Ha Amerika és személyesen Wilson elnök és vele mi, ez tanácsadó testület, amely az anyag és a pénz tömege fölött rendelkezik, lelepleződik, akkor rakhatunk mi akárkit a jövő intézményei élére, a Népszövetség élére, kormányok és köztársaságok elnöki székeibe, a népek elfordulnak tőlünk. És igazuk is lesz, mert amíg ők vérezték, mi meggazdagodtunk.

ROTHSCHILD: Nem árulok el titkot: én tíz év múlva és húsz év múlva is kölcsönözni akarok.

BALFOUR: Még ha biztosítva van is a titkosság, nem helyes a dolgokat ennyire világosan kimondani.

BARUCH: Itt most világos és egyértelmű határozatot kell hoznunk. Rothschild úr és

jómagam azon az állásponton vagyunk, hogy Wilson elnököt és vele bennünket, ezt a számára legfontosabb testületet is ki kell emelnünk a békekonferencia kínos, a népek közt iszonyatos ellentéteket, gyűlöleteket, adott esetben újabb háborúkat előidéző, de szükséges és érdekünkben álló döntéseinek felelősségéből. A bizottság más tagjainak ezzel szemben az a véleményük, hogy ha az elnök kivonul, Amerika és vele mi is elveszítjük részesedésünket a győzelemből. Azt hiszem, eléggé érthetően szóltam.

BALFOUR: Jómagam mint politikus középütt álltam, de azért kértem ezt az összejövetelt, mert ennek az érvelésnek a helyességét, bölcsességét nem tudom tagadni. A pénz tisztara mosása Nagy-Britanniának is érdeke.

HOUSE EZREDES: Nos, uraim, 1919. február ötödikén meghallgatta a már tavaly megalakított Cseh–szlovák Köztársaság külügyminiszterét, Edvard Benes urat, a békekonferencia egyik meghatározó személyiségét, aki ezt megelőzően már tizenegy memorandumot adott át az európai rendezés tárgykörében, különösen Németország és Ausztria-Magyarország felosztását illetően.

BALFOUR: *(helyeslően, veszi át a szót)* A béke-konferencia minden tagja, beleértve magamat is, elismeréssel adózik Benes úr munkásságának, rendezési elképzeléseinek, amelyek Masaryk elnök úr történelmi kutatásain alapulnak, de a kialakult helyzetben persze némileg túlmennek azon.

BARUCH: Bocsánat! Most magunk között vagyunk, és majdnem mindent megvitattunk már négyszemközti találkozásokon. Nincs most szükség arra, hogy a diplomáciai nyelv köntösébe burkolózzunk. Arról van szó, hogy Benes elvadult cseh, huszita önzésében, német és magyargyűlöletében túlment egy határon, elfogadhatatlan hamisításokkal élt, és ez különösen a mi elnökünknek, Wilson úrnak szúrt szemet, aki ugyan nem túlságosan jártas az európai kérdésekben, de felháborította Benes durva történelemhamisítása. Most haza akar menni.

SIR SÁMUEL STUART: Még el sem kezdődött, és ő már haza akar menni, de én egyetérték vele.

SCHIFF: Mert betegesen presbiter maradt.

BARUCH: Legyünk méltányosak hozzá! Emlékezzünk, mennyire nehezen szánta rá magát a háborúba való belépésre!

BALFOUR: Mindent a maga által alkotott elv, a népek önrendelkezési joga alapján néz.

SCHIFF: Ezt a magasztos elvet mi, néhányan adtuk szájába még háborúba lépésünk előtt, mert csak így tudtuk rávenni a hadüzenetre. Amerika csak a szabadság és a demokrácia védelmében háborúzhat, vélte ő erős ragaszkodással.

BARUCH: Ez az óriási találmány most már végérvényesen az ő nevéhez fűződik. Ezt mi meghagyjuk neki. Ami a háttérben történt, az nem számít már, és a közvéleménynek soha nem is szabad megtudnia. Ez tulajdonképpen a demokrácia terjesztése fegyverrel. Ilyet egy presbiter ki se ejthet a száján. Ez szabadságvetés olyan vetőgéppel, amelyben ólomgolyók vannak.

SCHIFF: Rézhüvelyben. *(nevetnek, Baruch is nevet)*

SIR SÁMUEL STUART: Ez a vetőgép óriási. Farmjai vannak, Baruch úr? *(mindenki nevet)*

ROTHSCHILD: Engem nem érdekel a megroggyant elnök. Ha hazamegy, hát hazamegy, de azokat a célokat és azokat a befektetéseket, amelyeket mi ebbe a háborúba investáltunk, nem hagyom veszni. A német ügy már nagyjából rendben van. A németek a megnyomorításukért most a franciákat okolják. A franciák diadalittasak, hogy bosszút álltak 1871-ért. Ha nem lett volna hódító Bismarck, nem lett volna marne-i csata sem, és nem lett volna most német kapituláció. Több száz éve fennálló bankházam jól helyezte el a pénzét 1871-ben is, 1914-ben is, és most a békekonferencián is jól akarja elhelyezni. Minden tiszteletem Wilson elnöké, de ragaszkodom ahhoz, hogy a békekonferencia a német rendezés vonalán haladjon, azaz, hogy az európai nemzetek egymást okolják. A németek a franciákat és viszont, és így tovább.

SCHIFF: De ez sajnos nem jelenti azt, hogy holnap nem fogják mindketten a zsidókat okolni...

ROTHSCHILD: Az sem baj. A zsidóság népi törzse mindenkor vállalt szenvedéseket az egész nemzet fennmaradásáért és kiteljesedéséért. Ha a most felosztásra kerülő Magyarország zsidóságára szenvedés vár, hát viselje el, vagy települjön ki hozzánk, Amerikába, de az ügynek, a világhatalom ügyének előre kell haladnia. Áporodott békekorszakra nekem nincs egy fillérem se...

SIR SÁMUEL STUART: *(fitogtatja irodalmi műveltségét)* „Fuvolázó békekor”, ahogy III. Richárd mondja Shakespeare királydrámájában, ne alakuljon ki, amely egy enyhe rendezés esetén kialakulhat?

ROTHSCHILD: Köszönöm a kiegészítést! Közép-Európára és mindenekelőtt a magyarokra térve, meg kell hagyni őket abban a hiszemben, hogy ezt a békét, amely feldarabolja őket, mert őket fel kell darabolni, a franciáknak köszönhetik.

BARUCH: Bocsánat! Közvetlenebb célpont is kell nekik. Egyidejűleg támogatni kell az érvényesülésben a valóban gonosz, magyarellenes Benest. Az összes határkérdést az ő memorandumai alapján kell elintézni, így a kárvallottak gyűléte átháramlik Benesre, a csehekre és a románokra. Mentessülnek a franciák, és állandósul a szembenállás.

HOUSE EZREDES: Az elnök úr pedig finnyásan hazamehet, és nem kell aláírnia a békeszerződést. Igaz, erre még rá kell venni, de én már elkezdtem dolgozni a lelkében.

SCHIFF: Igen, hajlik a dologra.

HOUSE EZREDES: Én már a kikötőbe rendeltem a George Washingtonba pillanatnyilag legnagyobb hadihajónkat.

BARUCH: Hozzunk tehát határozatot! Wilson elnök sértődjék meg, hagyja itt a

békekonferenciát, ne írja alá a békeokmányt, az amerikai és részben a brit küldöttek mindenütt igyekezzenek enyhíteni a feldarabolt vesztés népek fájdalmait, a bosszúálló szerepében hagyják meg a franciákat és Benes urat, akit erre nem is kell ösztökélni, de a pénz feletti döntés maradjon ennek a tanácsadó testületnek a kezében!

JACOB SCHIFF: Akkor is, ha a következő elnököt nem Wilsonnak hívják?

ROTHSCHILD: Magától értetődik.

BARUCH: Kérdezem tehát a bizottságot, el-fogadja-e ezt a Rothschild-Baruch javaslatot, melyhez most már Balfour külügyminiszter úr is csatlakozott.

SIR SÁMUEL STUART: Meg vagyok győzve, elfogadom.

JACOB SCHIFF: Elfogadom, de kikötöm, hogy a Népszövetség első elnöke zsidó legyen.

BARUCH: Külügyminiszter úr, lehetséges ez?

BALFOUR: Lehetséges.

BARUCH: Főhadnagy úr! Fel tud húzni nekem egy Kárpát-medence térképet?

HARCHOW: Természetesen, uram. *(lelógatja azt a térképet, amelyet majd a következő tárgyaláson is használni fognak, a hosszú nádpálcát Baruch kezébe adja, aki a hátulról megvilágított térképen belülről rajzolgat)* Ez a magyar birodalom közel húszmillió lakosú, csak valamivel több mint a fele magyar, de a magyar történelmi vezető osztály uralja. Ha ezt a birodalmat egyben hagynánk, tíz év múlva harminc, húsz év múlva negyvenmillióssá nőne, és erősebb európai tényezővé válna, mint Franciaország, Ausztriáról nem is szólva. Ha feldaraboljuk, akkor is legalább harmincmillió lakosa lesz, de ereje semmi. A magyarok minden erejét leköti a jogos revans, a románok és a szlovákok, a szerbek csak az érdemtelenül kapott birtok megtartása érdekében fogják még iszonyatosabban gyűlölni a magyarokat. Mindegyik a békéről fog szónokolni, de nálunk fognak kilincselni, hogy adjunk pénzt fegyverkezésre.

HOUSE EZREDES: És egymást is akadályozni fogják. A szerbek a románokat, a szlovákok a cseheket, és mindannyian a magyarokat.

ROTHSCHILD: Ez egy aranybánya. Pénze egyiknek sincs, de mindegyik háborút akar.

BARUCH: *(bólint)* Éhesek maradnak. Oda állnak, oda sodródnak, ahová rendeljük őket.

BALFOUR: Meg kell jegyezni, hogy ez egy új háború lehetőségét is magába foglalja.

BARUCH: Nem zárom ki. Nem tudom. A mi földrészünkről tekintve ez közömbös. Ha kitör, esetleg újra jövünk megvédeni a szabadságot és a demokráciát. Ha az a

bolsevizmus, amit most odahaza nálunk majdnem kizárólag barátunkhoz, Bronstein Leóhoz kötnek, megerősödik, akkor ellene még akár keresztes háborút is hirdethetünk, *(nevetnek)* Most tehát a helyzet a következő: a közép-európai rendezést Benes memorandumai és tervei alapján kell végrehajtani, nem csupán azért, hogy megossza a gyűlöletet a Nyugat és a csehek és a románok iránti gyűlölettel, hanem azért is, mert ez a legjobban végiggondolt eljárás, amely megakadályozza a Magyar Birodalmat abban, hogy stabilizáló erő legyen Közép-Kelet-Európában.

ROTHSCHILD: Mennyibe kerül ez az egész?

SIR SÁMUEL STUART: Nem veszélyes. Kéjnőket kell még hozatni, bár jönnek maguktól is, és a művészeket, festőket, költőket kell egy kicsit megtámogatni, hogy sok olyasmivel traktálják a népeket, ami szokatlan, ami új, amit a népek nem értenek. Érezzék a polgárok, hogy most minden más, és vannak új perspektívák.

SCHIFF: El kell terjeszteni, hogy új korszak kezdődik.

BALFOUR: A határozat elfogadva. Uraim, az angol békeküldöttség meghívja a társaságot ebédre, gulyás lesz, csípős paprikával. *(kimennek ott, ahol bejöttek)*

Vége az első résznek

II. RÉSZ

A terem sötét, csak a koporsó területe, van némi fényben. HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA a belső végén ül magába roskadva, a KIVÉGZETT FORRADALMÁR két kezét a tarkóján összefonva fekszik, hasonló hangulatban. Hosszan hallgatnak, nem történik semmi.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Haza kéne mennem, mint Wilson elnöknek.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Hová?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Húszmillió halott a csatatereken, és ők megtervezik újabb ötvenmillió halálát, mert az az üzlet. Embereket tolnak ide, tolnak oda, a legkisebb erőfeszítés nélkül. Pusztán a pénz erejével. Hát le lehet ezt leplezni egyáltalán? Nincs a történelem egyszer s mindenkorra meghamisítva? Nem az maga a történelem lényege, hogy állandóan hamisítódik?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nem adhatod fel. Majd én segítek. *(kalapáccsal üti a bronzot)* Egyszer már szétvertük a pofáját a történelemhamisítónak.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Megint igaza van, nagyapám! Sztalin az ő teremtményük. Sztalin itt született Versailles-ban. Most azokat kell leleplezni, akik helyzetbe hozták. A történelemhamisítókat. Nagyapám! Bevonom a munkába, *(feláll, tesz egy indító karkörzést)* Figyeljen!

(Libasorban bejönnek a delegátusok az aula felől, előbb elsétálnak az asztal előtt, aztán leülnek, utoljára érkezik Tardieu, az elnök, leül középre, a helyére. A tárgyalóasztal, miután mindegyik delegátus leült, előrébb nyomul, Harchow pedig mögéjük leereszti Nagy-Magyarország hegy- és vízrajzi térképét, amelyen egyes városok piros körökkel meg vannak jelölve. Leteszi a hosszú demonstráló nádpálcát Tardieu elé. Tardieu-nak jókedve van: megsuhogtatja a nádpálcát. Harchow beül a fülkéjébe)

TARDIEU: Az ülést megnyitom. Ma, 1919. február 17-én a román és jugoszláv ügyek bizottsága az erdélyi román határvonal kérdését vitatja meg. Kérem a küldött urakat, ismertessék a határvonallal kapcsolatos véleményüket!

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(megkocogtatja a bronzot)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(leállítja a felvételt)* Mi a probléma, nagyapám?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Élvezem, tetszik, olyan, mintha színházban volnék, de nem értem. És ha nem értem, nem tudok segíteni neked, fiam.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ez egy dokumentumfilm felvétele. A feltalálók, egy magyarországi hadmérnök és egy franciaországi, emigráns magyar tudós, kibernetikus. Eljutottak oda, hogy a világegyetemben semmi nem vész el, a kimondott szó, a gondolat, a mozdulat és a személy visszaidézhető, és pontosan úgy, ahogy történt, felidézhető. Eddig a történettudomány papírdokumentumok, levéltári

anyagok, visszaemlékezések feldolgozására, egy-egy nagy elmében való újraképzésére volt utalva, és az írók ezek alapján alkották meg hatalmas történelmi regényeiket. Ez megmarad ezután is, mert erre is csak az ember képes. Ebből lesz a kollektív emlékezet, a nemzeti és az egyetemes, és ezt próbálja rendszerezni a történelemfilozófia. Most léptünk egyet. Talán előre. Bizonyos helyeken, bizonyos nyelveken, bizonyos épületekhez, helyekhez kötöten százszázalékos pontossággal vissza tudjuk idézni a fontos eseményeket úgy, ahogy történtek. Ezzel leleplezzük és kizárjuk a történelemhamisítást, amely megmérgezi és eltorzítja a jelent. És ott, ahol a történettudomány eltévedt, vagy a hatalom hamisításra kényszerítette, avagy egyszerűen az új nemzedékek fellépésével szükségszerűen megtörtént a történelemhamisítás, vissza tudjuk idézni az eredeti állapotot. Itt most ez történik: leleplezés, és ebben most én már nagyapámra is számítok.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Mert én már egyszer szétvertem egy történelemhamisítót.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Pontosan. Mert nem csak a szobrát verte szét, hanem a lényegét. Eddig csak azt ismerték el, de azt is csak amúgy mellékesen, hogy a másik nagy diktátor, Hitler Adolf ebből az igazságtalan megnyomorító békerendszerből fejlődött ki. De magát én azért hoztam el, és ezt a feltalálóknak se mondtam el, hogy bebizonyítsam, a maga által szétvert Sztalin és rendszere is itt született. A nagy bűn itt követődött el Európával.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Köszönöm, fiam! Várom utasításaidat. Szétverjük a pofájukat! Aki magyar, velünk tart!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(elindítja a felvételt)*

TARDIEU: *(ott folytatja, ahol abbahagyta, papírokat lapozgatva)* Megállapítom, hogy Olaszország küldöttsége nem tett javaslatot erre a határvonalra vonatkozóan.

DE MARTINO: Az olasz küldöttség...

HARCHOW: *(a saját jegyzőkönyve számára)* ...amely az éjszakát a Folies-Bergere-ben töltötte.

DE MARTINO: *(az egész asztal nevet)* ...elvileg Romániának a Szövetséges és Társult hatalmakkal kötött 1916-os titkos szerződésében előírt határvonal fenntartásának Edvard Benes által is javasolt álláspontjára helyezkedik, ugyanakkor nincs szándékában kifogást emelni egyéb – etnográfiai, gazdasági, valamint stratégiai megfontolások eredményeként kialakuló megoldások figyelembe vétele ellen.

HARCHOW: A fekete bőrű konzumnővel nem ezen a nyelven beszéltél a páholyban, amikor az öledben ült, szemben veled és kigombolta a nadrágod...

DR. SEYMOUR: Az Amerikai Egyesült Államok küldöttsége a tárgyilagosság és az igazságosság érvényesülése érdekében, a népek önrendelkezési joga nevében tisztelettel megkérdezi a bizottságot és az 1916-os szerződést fenntartó olasz küldöttséget, hogy ezek a határmegvonási javaslatok milyen etnikai megoszlásra vezetnek.

LEPPER: A brit birodalom küldöttsége elismeri, hogy a kérdéses területet majdnem teljesen magyar népesség lakja. Szatmárnémetiben 33 ezer magyarra ezer román jut. Ennek ellenére az angol küldöttségnek az a véleménye, egyetértve Edvard Benes több memorandumban és határjavaslatban kifejtett véleményével, hogy Románia és Cseh-Szlovákia között a vasúti, ebből következően kereskedelmi összeköttetés fontossága felülmúlja az etnikai szempontot.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(széles karmozdulat)* Ennyi. Leállunk. *(sötétbe borít mindent, csak a koporsó marad fényben)* Sajnos ezt nem fogja érteni a közönség. Az imént látott titkos értekezleten négy amerikai, vagy amerikai érdekeltségű zsidó és Balfour angol külügyminiszter elhatározta, hogy Magyarország durva feldarabolását Benesre tolják. Mit ad Isten, egy félóra múlva már az egész küldöttség ezt szajkózza. Hogy lehet ezt elképzelni?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Sehogy, fiam. Két nap kellett ahhoz is, hogy az üzemen a rossz hír minden műszakban szétfusson. Ez fizikai képtelenség.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ezt tehát csak úgy lehet elképzelni, hogy ezek a Benes-elvek a békekonferencia nyüzsgésében, lefedésében, gyomorfordító tülekedésében, seftjében már eleve benne voltak. Mint a New York-i utca tülekedésében Trockij ajnározása. Trockij a Miénk! Trockij a világ ura! *(karmozdulat, indít, Tardieu fejjépet kap)* Monsieur Tardieu, szabad kérdeznem, hol vacsorázott tegnap?

TARDIEU: Nem sok magyart ismertem Párizsban, de ilyen szemtelent és tolakodót egyet sem.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ön Singer báróné estélyén vett részt. A báróné, egyébként egy bankelnök felesége, és a békekonferencia majdnem száz közreműködőjét látta vendégül, persze voltak ott mások is, nagyobb halak és tőkések, befektetők és sok szabad nő. Alkuszok, akik most határmegvonó szakemberek, messziről érkezett, nem is mindig kifogástalan modorú emberek, akik most jogászknak, statisztikai szakértők, etnográfusok, akik mindannyian valami kisebb pozíciót töltenek be a konferencián. Megmondaná, monsieur Tardieu, ki volt az a férfiú, akiről az estélyen a legtöbb szó esett?

TARDIEU: Természetesen Benes Edvard volt az a férfi.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Köszönöm, elnök úr! Megmondaná azt is, hogy már minden küldött fejében el van döntve, hogy Erdélyt mindenestül a románoknak kell adni?

TARDIEU: Nem, minden fejben még nincs eldöntve. Vannak lassú észjárású munkatársak is.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(leállítja a felvételt, leveszi a fejjépet Tardieu-ról, az leül a helyére, a nagyapjának)* A háborút is így nyerték meg, bomlasztó hátországi propagandával, amely aztán kijutott a frontra is. A hátország uszító, romboló sajtója, együtt a népre zuhanó nélkülözések özönével belülről vágta szét a nemzeteket, elsősorban a magyart, ahol a sajtó nagy részben zsidó volt.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Tiszának földet kellett volna osztania.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ez igaz. És később is. De valami más is kell legyen. Miféle szolgálószón mozgatja itt a brit birodalom, a világbirodalom küldöttét? Egy Sir Eyre Crowe Benesre hivatkozik. Félelmetes! Ki az a Benes?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Amikor Bogár, a hóhér kitekerte a kötél által már úgy, ahogy kirántott nyakamat, félmunkát végzett a piszok. Rövid és vastag a nyakam, meg is feszítettem, mindig is vastagnyakú kálvinista voltam, és ezért egyszerre nem ment ki belőlem teljesen a lélek. Meghaltam, az orvos is megállapította a halál beálltát, én mégis mindent láttam, csak azt nem tudom, honnan. Talán egy kicsit följebből. Éreztem azt is, képzeld el, hogy smasszerok zsákba dugnak és drótokba csavarnak – most is, mintha érezném itt magamon ezeket a drótokat aztán még egyszer körülkötnek, és felhajítanak egy Csepel platójára. Közben nyögnek és káromkodnak, mert még nehéz voltam, bár a siralomházban sokat leadtam. Aztán csak azt éreztem, hogy belöknek egy megásott gödörbe. Arccal a föld felé fordítva. S tolják rám a földet. Aztán pedig döngölik. Akkor sötétült el előttem minden. Ez is itt kezdődött, az elföldelés, egy nemzetet akartak elföldelni, arccal a pokol felé.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Maga mindent ért, nagyapám! *(ismét elindítja a felvételt)*

DE MARTINO: *(fénybe kerül a tárgyalóasztal, a küldöttek gúnyosan mosolyognak)* Elnök úr, szeretném, ha a főhadnagy úr megjegyzése a lokál meglátogatásáról nem kerülne bele a jegyzőkönyvbe. Az olasz küldöttség megfeszített munkát végez hetek óta, és Nitti külügyminiszter úr jóváhagyásával egy kis kikapcsolódást engedélyeztünk magunknak.

TARDIEU: Megértem önt. Kérését teljesítem. Főhadnagy úr, a mulatóhelyre való utalás kimarad a jegyzőkönyvből.

HARCHOW: Tudomásul vettem, elnök úr.

DE MARTINO: *(folytatja hozzászólását)* Egyetértve Sir Eyre Crowe brit delegátusvezetővel, Olaszország képviselője...

HARCHOW: *(inkább csak a koporsó irányában)* ...amely az utolsó tőltényét is kilötte a mulató szeparéjában...

DE MARTINO: ...a román Erdély és a csehszlovák állam közötti összeköttetést célszerűnek találja, ugyanakkor óvakodni kell attól, hogy olyan döntés szülessen, amely ellentétes a nemzeti elvvel, következésképp ingatag és veszélyes helyzetet teremt Közép-Európában, Olaszország szomszédságában.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(miközben megvilágítódik De Martino feje és a többiek árnyékba borulnak)* Nem gondolja, De Martino úr, hogy az 1848-49-es elbukott magyar szabadságharc katonáinak, Türr Istvánnak és társainak vitéz részvétele Garibaldi seregében több kiállást is megérdemelne?

DE MARTINO: Dehogyanisnem. Minden együttérzésem a magyaroké, akiket itt most

mint a böllérek feldarabolunk.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Hány román katonája volt Garibaldinak?

DE MARTINO: Ne nevetesse ki magát!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Miért? Rokon nép, nemde? És cseh? Légiós, ilyesmi.

DE MARTINO: Többet nem mondhatok. Miniszterelnököm szigorú utasítása, hogy a magyarok iránti rokonszenv halvány kinyilvánítása a végső határ. Neki is parancsolnak.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Kik? A franciák?

DE MARTINO: *(legyint, mintha valami trágárságot mondana)* Még az angolok fölött is lóg valami.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Pénzügyi függőség?

DE MARTINO: Részben az, hadseregünk hitelekből van fenntartva.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: A nagy szláv hódítás támogatása a német erő ellenében?

DE MARTINO: A német erő bennünket nem fenyeget. Mi lényegében Németország természetes szövetségesei volnánk, hiszen Rómát az akkor már keresztény germánok hódították meg, akik viszont lassanként átvették őseink latin jogrendszerét, a klasszikus műveltségünket. Az biztos, hogy ezt a germánokkal való összekötöttséget ebben a körben most tagadnunk kell. *(A fejszék kialszik, a tárgyalóasztal megvilágítódik)* TARDIEU: Ez nem éppen egyetértés, olasz szövetségeseinktől feszebb kiállást várok el. Senki, semmilyen magánjellegű körülmények között, sem mulatóban töltött éjszakák után, se újabbak előtt nincs felmentve az egyértelmű állásfoglalás alól.

DE MARTINO: *(ránéz az olasz küldöttség több tagjára, gróf Vincire, és jóváhagyásuk után kimondja)* Egyetértünk. Szatmárnémeti a románoké.

TARDIEU: Megállapítom az angol, a francia és az olasz küldöttségek egyetértését Erdély északi határának kérdésében. Szatmárnémeti, Máramarosziget, Nagyvárad, Arad, Temesvár Romániáé.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(suttogva)* Verd szét a pofájukat!

TARDIEU: Kérdezem az amerikai küldöttséget, hajlandó ehhez az állásponthoz csatlakozni?

DR. SEYMOUR: Az amerikai küldöttség tisztában van a közlekedési kérdések fontosságával. Erdély és Cseh-Szlovákia között a vasúti összeköttetést biztosítani kell. A közlekedés kérdése különösen nagy jelentőséggel bír Szatmárnémeti és Nagyvárad

térségében, mindazonáltal az amerikai küldöttség nem szeretne annyi magyar területet elvenni, mint amennyivel az angol határvonal tervezet számol. Hajlandó azonban Szatmárnémeti és az onnan északi irányba kiinduló vasútvonal kérdését megvitatni.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Amerika pózol, *(az amerikai fejjépet kap)* Még akkor is, Dr. Seymour, ha ez a teljesen jelentéktelen egyvágányú vasút mind déli, mind északi részén színmagyar területen halad, és ezzel sérül a népek önrendelkezési joga? Meglehet, egyedül csak Benes Edvard fog utazgatni ezen a vonalon és másodosztályon, mert első nincs rajta. Mit gondol, olvasni fog, a tájat nézi vagy memorandumot szerkeszt? *(Harchow nevet)*

DR. SEYMOUR: Cseh-Szlovákia és Erdély, továbbá Cseh-Szlovákia és a most megalakuló Szerb–horvát–Szlovén királyság közötti vasúti összeköttetés létfontosságú mindhárom állam számára.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Van épeszű ember, aki el tudja képzelni, hogy ezen a sovány, egyvágányú vidéki vonalon államok közötti kereskedelmi szállítást le lehet bonyolítani? Egyáltalán volt valaha és lesz-e valaha ilyen irányú áramlás a Felvidék és a szerbeknek adott Délvidék között? Mi az a titkos háttérerő, amely értelmes embereket ekkora értelmetlenség fölötti szemhunyasra készítet?

TARDIEU: Ne válaszoljon, Dr. Seymour.

DR. SEYMOUR: Értettem, nem válaszolok.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem baj, uraim, majd válaszol önök helyett a történelem. Huszonöt év múlva, amikor önök közül többen már nem is élnek, mások meg még élnek, de már nem értik a világot, benyomul majd ide egy ázsiai horda. Szatmárnémetibe is, Nagyváradra is, de Bécsbe is, és végül Berlinbe is. Méghozzá győztesen. Győztesen, de roppant emberáldozat árán. Húszmillió felesleges szláv halott. És sok ázsiai halott árán. Kazah, csecsen, kirgiz katonák, tatárok, akik azt sem tudják, hol járnak. Csodálkoznak, hogy ahová csak beteszik a lábukat, ott mindenki burzsuj, a szobákban szekrények vannak, a falakon szentképek, takarók, dunyhák és van mit enni. De győztek. És nem úgy győztek, mint önök ebben az első háborúban, amelyet most fejnek meg bankárikaik számára, hogy az ellenfél országaiban háttérerőik megindították a bomlasztás gépezetét, hanem komoly harcban győztek, mint korábban Napóleon ellen.

SIR EYRE CROWE: Ne tartson itt nekünk tanórát! Én részt vehettem még a teheráni konferencián, mert Winston kedvelt engem. Sztalin tekintélyt parancsoló ember volt, kétségtelenül volt benne bizonyos bizalmatlanság, de ezen nem lehet csodálkozni. Winston tartott tőle, de Rooseveltnél elnök csodálta. A történelmet nem lehet utólag megváltoztatni.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem bizony. Sztalin tudta ezt. Ahogy betette a lábát valahová, mindjárt eltörülte a történelmét. Internálással, börtönnel, akasztófával és otthon Gulág szigetcsoporttal. Özönlöttek Sztalin seregei, a nemezcsizmások, jöttek a földig érő köpenyekben, lötyögő fegyverekkel, amerikai acéllal, szénnel és hadianyaggal, Amerika szövetségeseként, és megerőszakolták a magyar nőket. És mit ad Isten, észre sem vették a színmagyar Szatmárnémetit, az erősen elzsídosodott

kultúrájú Nagyváradot és Aradot összekötő vasútvonalat. Átlépték. Meg sem botlottak benne.

TARDIEU: Meddig kell ezt nekem hallgatnom?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(ügyet sem vet rá)* Övék lett a Duna és a Tisza, birtokba vették Cseh-Szlovákiát, Erdélyt, és végül Berlint, és vele Európát. Látják, mennyire fontos ez a Magyarországot feldaraboló vasútvonal, amelynek fontosságát Edvard Benes állapította meg? Sztalin csapatai Berlin előtt Prágát is elfoglalták, de mire beérkeztek volna, Benes megint éberebb volt és a cseh felszabadulás megint ki lett kiáltva, mielőtt a felszabadítók megérkeztek volna. A cseh köztársaságot mindig a vákuumban kiáltják ki. Ismét az emigráns kormány lett a hivatalos cseh kormány, s az üres városban a cseh humanisták levetkőztették anyaszült meztelenre a prágai német nőket, asszonyokat, lányokat, nagymamákat, és megtelt a város röhögő humanistákkal. Végighajtották a nőket Prága utcáin, röhögő, gúnyolódó, gyűlölettel teljes cseh humanista köpködések közepette. Mintha ők úzték volna ki a németeket harcban Prágából. És aztán lett belőle egy hősi ellenállás hamis története. Miként Franciaországban is. A tény, hogy Hitler három hét alatt legázolta őket a belga határtól a Pireneusokig, csak az ellenállás óriásira felfújta meséjéül tudták ellensúlyozni. Hamis történelem, hamis humanizmus, hamis legenda. Mert ők a humanisták, ahogy Benes memorandumaiban minden második mondatban hangsúlyozza. Holott a cseh Európa legkegyetlenebb népe.

TARDIEU: Meddig kell ezt nekem hallgatnom?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(m.f.)* De Sztalinnak Benes se kellett. Benes két év múlva örülhetett, hogy az életét meghagyta Joszif Visszarionovics Sztalin. Hiába szegődött moszkvai tartózkodása idején a szovjet titkosszolgálat besúgójának. Tudják önök, hogy akire most esküsznek, kommunista besúgó volt? Így bizony, tisztelt békekonferencia, *(a küldöttek megmerevednek, szoborszerűen előre néznek)*

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Megrendültek.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ne higgye, nem tudnak. *(bezáró karmozdulat)* Leállunk. *(leül)* Fáradok.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Fiam. Megígértél nekem valamit...

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Rendben van, de ez nem tartozik rájuk. *(Mindent sötétbe borít, csak ők ketten és a koporsó előtere világos)*

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nagyanyád? Később... férjhez ment?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ha ő nem lett volna, én most nem volnék itt. Mindent neki köszönhetek. Férfi meg sem érinthette. Soha nem ment férjhez.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(felszakad belőle, sír, könnyeit törölgeti)* Ó, az édes! Ó, a szentem! Tudod, kisfiam, bár hagyta, hogy kivégezzenek, engem szeret a Jóisten. Pedig a siralomházban felszabadítottam, csak azt kértem, hogy tisztességes emberrel nevelje fel a fiam, ha úgy adódik.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem úgy adódott. Tudod, fiam, mondta, amikor már felnöttem és megértettem, „a kivégzettet nem lehet felcserélni”. Naponta beszélgetett nagyapámmal, mintha imádkoznék. Lehet, hogy imádkozott...

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ó, a drága. Istenem mit nem adnék... Te, fiam... őt nem lehetne?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem lehet. Ő él. Nem is értené. Számára az ura él, annak ellenére, hogy elvették az életét. Tőle nem lehetett elvenni. Ezt nem bírná ki. Mert él. Él. Nem lehet.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(kimászik)* Mit nem adnék a mátkacsókjaiért! A mátkaságunk volt a legszebb az életemben, *(leborul, mintha a fűbe borulna, és mellette a karján fekédné a mátkája)* Édes! Senki sincs itt, csak az erdő zümmög. Hallod a zümmögést? *(ráborul, megcsókolja)* Ó, édesem, de gyönyörű vagy, de csodálatos a melled! *(két markába fogja a mellét, csókolja)* A melled, a szád. A szád, a szemed. Istenem, de szeretlek... *(feltérdel, majd feláll és felhúzza a nőt is, forog vele, táncol, belép neki, megdönti, nyakát csókolja)* Soha ne eresszed el a nyakam! Ha a nyakamba akasztod magad, megszűnik a világ. Ó, édesem! Sose eressz el! *(maga fölé emeli, úgy táncol vele)* Ó, a tomporod! Az öled, az édes öled! Ó, gyere, gyere, mindig gyere, kérj engem, add magad! Ó, egyetlenem! *(visszamegy, leül a koporsó elé, hátát a koporsónak veti)* Nincs még egy ilyen szerencsés ember a földön, *(hallgatnak)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Sajnos nem volt mindenki ilyen szerencsés.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: A fiam? A te apád.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Egész életében nagyapám terhét cipelte. Megtörték. Az ellenforradalmár fia, a kivégzett fia. Pedig tehetsége volt, de tanulni nem engedték, megtörték, beszervezték, alkoholista lett, el is vált anyámtól, aki olyanféle volt, mint nagyanyám, hiszen tudta, kihez ment hozzá. Apám, amikor jött a változás, megijedt, hogy leleplezik. A kivégzett fia beszervezett feljelentő. Pedig nem hiszem, hogy ártott volna valakinek. Gyanús körülmények között halt meg, aránylag fiatalon.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: A kis apródom. Bizony, eszes kölyök volt, meg ügyes is. A gazemberek!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Most megkezdem a számonkérést! *(a szokott mozdulattal indít)* Dr. Seymour! Ön a jegyzőkönyvek tanúsága szerint korábban azt mondta, hogy Erdély jellegét tekintve román.

TARDIEU: Ezzel a békekonferencia elnöke, Clemenceau miniszterelnök és hadügyminiszter is egyetért, és a békekonferencia legfelső tanácsában is mindenki. Erdély jellegét tekintve román.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Igaz, nem Önt kérdeztem, de elfogadom a választ. Azért intéztem kérdésem az amerikai küldöthöz, mert neki mint az amerikai küldöttség figyelemre méltó tagjának, aki nyilván sok amerikai államtitokba is be van avatva, nyilvánvalóan több ismerete van a bolsevizmus jellegét illetően is. A

bolsevizmus milyen jellegű? Hol alakult ki, és mi a meghatározó tartalma?

DR. SEYMOUR: Visszautasítom a kérdést. Született antibolsevista vagyok, elnökömtől, Wilson elnök úrtól a népek önrendelkezési jogának képviselőjére, a demokrácia érvényesítésére kaptam felhatalmazást.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ezt értem, Dr. Seymour, ez rendben is van, én azonban azt szeretném tudni, mennyi pénzt adtak huzamos amerikai tartózkodása idején ugyan-azok a bankárok, akik később oly áldásos hatással voltak Wilson elnökre, Trockij, azaz Bronstein Leonnak, az orosz bolsevizmus és a vörös hadsereg kétségtelen vezetőjének? Mennyit és miért? Amerikában.

SIR EYRE CROWE: A bolsevizmus jellegét tekintve természetesen orosz

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Sir, ön rendkívül tájékozott. Meg tudná mondani, hogy két évvel ezelőtt, 1917-ben, amikor az orosz bolsevikok puccsal átvették a hatalmat, ki lett az első államelnök?

SIR EYRE CROWE: Közömbös. Akkor az mindössze egy jelképes tisztség volt, a főhatalom Lenin kezében összpontosult.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Megkérdezem öntől, Dr. Seymour, New Yorkban és általában az Államokban is így látták ezt? Utalok mai, korábbi találkozásunkra is...

TARDIEU: Milyen találkozásra, tisztelt doktor Seymour? (*ráförmed Seymourra*) Ön látta ezt a magyar pasast? Nem érzi úgy, hogy a bizottságot tájékoztatnia kellene?

DE MARTINO: Példátlan!

(döbrent csend az asztalnál, ismét megmerevednek, a mozdulatok félbemaradtak)

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Mi történt velük?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Őket arra a találkozóra nem hívták meg, amelyen az imént találkoztam az amerikaival, persze ő nem látott. Ők kis pontok ahhoz. De látták, hogy itt van a New York-i Rothschild, Schiff és Baruch, meg vannak rémülve, hogy kimaradtak valamiből. Tudják, hogy ezek a pénzemberek irányítanak mindenkit. Balfour angol külügyminiszter pedig azonnal tájékoztatta az övéit, mert Angliában azért még van valami rendszer és fegyelem. Mindenki arról suttog a konferencián, hogy valami nagy dolog készül, és akkor kiderül, hogy én, akit ők nem látnak, tudok mindent, találkoztam az amerikaival, aki látott... Legszívesebben kinyírnák. Ez elviselhetetlen, félelmetes számukra, (*indít*) Dr. Seymour! New Yorkban az utca népe inkább Leo Trockijt, a hadsereg főparancsnokát tartotta a forradalom mozgatójának. Igaz ez?

DR. SEYMOUR: Mely utcákra gondol?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: A Wall Street szűkebb utcáira, ahol a bankházakból, kis biztosítókból, pénzváltókból kifutófiúk szaladnak át a szomszéd bankba az átutalt pénzekkel. És a pénzből a rövid úton eltűnik valamennyi. Ön ismeri

ezeket az utcákat. Vagy a Broadway környékére és az Ötödik sugárút tájékára, ahol a töménytelen sok varroda dolgozik a magas házak felső emeletein, és munkásai mind sötétruhás idegenek, akik röviddel előbb érkeztek valahonnan Long Islandre, és amikor nem varrják a fehérneműt a fehérnemű-készítő varrodában, ezek a férfiak lent tolonganak az Ötödik Sugárúton, elképesztő sűrűségben, ami számukra megszokott és természetes, és állandóan pénzt és eszméket cserélnek. Az ingmellkészítők szakszervezete a bolsevistákat dicsőíti, és a szőrmekészítők műhelyeiben, melyeket a szőrmekészítők szakszervezete ural, sokan a hazatérést latolgatják. De délben mind lent tolongnak az Ötödik Sugárúton, és Trockijról beszélnek. Így van ez, Seymour úr? Erre gondol?

DR. SEYMOUR: *(megadja magát)* Erre gondolok.

TARDIEU: *(ordít)* De ne tegye ezt, mister! Vagy netán árulással kell szembesülnie a bizottságnak?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Tehát, ki volt az orosz jellegű bolsevista állam első elnöke?

DR. SEYMOUR: Kamenyev.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Akit...?

DR. SEYMOUR: ...Rosenfeldnek hívtak.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És a második?

DR. SEYMOUR: Szverdlov.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Akit?

DR. SEYMOUR: Isten bizony nem tudom.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Csak azt tudja, hogy Erdély jellegét tekintve román. Kisegítem: Joshua Szolomon Mojsevics. Ha önök egyöntetűen nem álltak volna ki amellett, hogy Erdély román jellegű pusztán azért, mert a fálvakat és a nagy hegyek többségét egy írni-olvasni nem tudó pásztornép tölti meg, akkor én most nem firtatnám az orosz bolsevizmus jellegét. Mikor határozta meg egy történelmi nemzet jellegét az ormótlan tömeg? Erdély magyar jellegét protestáns és katolikus magyar fejedelmei határozták meg, akik vérrel és karddal és diplomáciával megvédték gyönyörű államukat. Hol, mikor, minek adott jelleget az ormótlan tömeg? Tardieu úr! Öntől kérdezem. Napóleon vagy a guillotine előtt őrjöngő csöcselék?

TARDIEU: Tőlem ne kérdezzen, mert én önnek nem válaszolok. Harchow! Újra hívja Clemenceau-t! Kérem fáradjon ide, mert itt kitört a magyar kommün! Ég a ház.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(a koporsóhoz megy, suttogva)* Ezt akartam. Most végük. *(mintha nem is hallotta volna Tardieu szavait, folytatja, Harchow pedig telefonál)* Egy csak magának élő és egyes-egyedül pópáira hallgató, hol jámbor, hol vad, eredetileg valamilyen szláv keveréknyelvet beszélő nép adna jelleget egy európai

történelmet író fejedelemségnek? De a bolsevizmusnak nem az ad jelleget, hogy Oroszország első két elnöke kicsoda. Az nem? A románok egyetlen egyszer adtak fejedelmet Erdélynek, amikor Mihail Viteazul, török instrukcióra és segítséggel betört Erdélybe, és egy rövid ideig uralkodni próbált, de aztán kiverték. Erdély minden fejedelme törzsökös magyar volt, az Árpád-házig visszavezethető családfákkal, s ezek a protestáns és katolikus fejedelmek vallásszabadságot teremtettek és a Habsburgok ellen a törökkel, a török ellen a Habsburgokkal szöveteztek, de fenntartottak egy magyar államot. Egy magyar államot, értik? Karddal, politikával, alkukkal és bölcsességgel. Közben századról századra fokozódott a román beáramlás, de semmit nem határozott meg, egészen addig, míg Wilson elnök remek terve a népek önrendelkezéséről fel nem húzta a sorompót az államalkotó magyarok önrendelkezésének elsöprése előtt. És ez véletlenül egybe esik Trockij Leó tündöklésével. Ezt fejtsék meg nekem!

TARDIEU: Ausztria-Magyarország elvesztette a világháborút.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ez igaz. De Trockij is! Csak az a baj, hogy Wilson elnök 14 pontja között nem találok azt, amelyik kimondja, hogy nem kap önrendelkezést az a nép, amelyik veszít. És az sem, amelyiknek az élére előbb Kamenyevet, majd Szverdlovot teszik. Vagy ön szerint, Tardieu úr, az orosz népnek, amelynek a brit delegátus szerint a bolsevizmusa orosz, van most orosz önrendelkezése? Trockij ad önrendelkezést az orosz népnek?

SIR EYRE CROWE: Ott most polgárháború dúl.

(bejön Clemenceau, az asztaltól mindannyian felállnak)

CLEMENCEAU: *(keményen)* Nem tudom, Tardieu úr, miért kellett ennek a baljós szellemjárásnak a feltárásával augusztus nyolcadikáig várni, amikor a románok bevonultak Budapestre, és már annyira kifosztották, hogy kénytelenek vagyunk újragondolni a velük való szövetséget, amelyet különben is minduntalan megszegnek.

TARDIEU: De hát, bocsánat, miniszterelnök úr, február 17-ét írunk!

DE MARTINO: *(magának)* Clemenceau szenilis. Nagyszerű, hazamehetünk, nem kell aláírni semmit. *(Tardieu-nak és a többinek)* Ha a békekonferencia elnöke mondja, akkor augusztus nyolcadika van.

TARDIEU: EZ képtelenség.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(a Kivégzett Forradalmárnak)* Csavartam rajtuk egyet. Most megfogtam őket. Egyébként tényleg szenilis.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(Borzasztóan élvezi)* Bocsánat, kicsit hangos lettem

CLEMENCEAU: *(ebből meghall valamit)* Mi az, ki van itt?

TARDIEU: EZ az, miniszterelnök úr. Ezért voltam bátor idehívni. Itt tartózkodik egy hívatlan vendég, egy hang, egy szellem. Valószínűleg magyar, akinek a háta mögött áll valaki. De bátorkodom megjegyezni, hogy ez 1919. február 17-ére vonatkozik.

CLEMENCEAU: Ne lovagoljunk ezen! Én a Legfelsőbb Tanács augusztus 7-i, majd 8-i üléséről jöttem ide, ahol kénytelen voltam megállapítani a következőket. Hetedikén megállapítottam, hogy nem támogatom azt, hogy Romániát tengeri blokáddal fenyegezzük meg azért, mert megszegte szövetségi kötelezettségeit. Balfour brit külügyminiszter akkor azt mondta, helyesli, hogy ne fenyegezzük Romániát tengeri blokáddal. Ha a brit hajóhad nem vonul fel, akkor természetesen nincs is értelme.

TARDIEU: Augusztus hetedikén? Igen, jelen voltam, támogattam az ön álláspontját, de most még csak február 17-e van.

CLEMENCEAU: Ne lovagoljon ezen! Harchow főhadnagy! Hanyadika van?

HARCHOW: Egyidejűleg van február 17-e és augusztus hetedike, valamint augusztus nyolcadika. Ez itt a békekonferencia, (*magának*) Fogok én állást foglalni ilyen kényes kérdésben?

CLEMENCEAU: Tehát Balfour azt mondta, idézem: félek, rá leszünk kényszerülve, hogy még ennél is messzebb menjünk. De már most tisztában kell lennünk a következményekkel, a hatással, amit ez Európában ki fog váltani. Ez lenne ugyanis az első szövetségesek közti torzszalkodás, ami felszínre kerül, az első repedés tömörülésünkön. Ráadásul ez a világnak abban a felében keletkezne, amely komoly politikai feszültségekkel terhes. Nem áltathatjuk tehát magunkat a következmények felől, amelyek súlyosak lehetnek. (*Clemenceau fejjépet kap*)

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Balfour tehát tompítani igyekezett az ön románok iránti indulatát?

CLEMENCEAU: Mindig azt teszi. Ő is, Pichon külügyminiszterem is. Nem tudom, miért és azt sem, ki áll a hátuk mögött.

TARDIEU: Tudja, kihez beszél, kinek válaszolt, miniszterelnök úr?

CLEMENCEAU: Teljesen mindegy, kaptam egy értelmes kérdést, ami ritkán történik meg velem a francia kormány ülésein.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: És miért nem tartott ki a Romániát elítélő álláspontja mellett?

CLEMENCEAU: Kitartottam, amennyire tudtam. (*ordít*) Mert nincs egy vasam se. Mert nem tudok zsoldot fizetni, mert a francia köztársaság pontosan annyira ki van merülve anyagilag, mint a németek, akiket legyőztünk. Rá vagyok utalva a pénzembereimre. Azzal vágtam vissza: a jelenlegi helyzet elé Románia állított bennünket, amikor arcátlanul kihívást intézett a szövetségesekhez. Ezt képtelenség elviselni, legszívesebben itthagynám az ülést. Figyelmeztessük Romániát, hogy összeütközésbe kerül a szövetségesekkel, hogy felmondjuk vele a szövetséget.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: (*összeüti a bronzot*) És akkor nem kapja meg Erdélyt?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Várjon csak, nagyapám...

CLEMENCEAU: És akkor erre Pichon megint előáll a félelmeivel: jobb volna a szövetség felbomlását nem említeni, és csak annyit felróni, hogy Románia összeütközésbe keveredik velünk. *(közvetlenül és egyedül Hatodik Koporsó Apródjának magyaráz, de nem teljesen biztos benne, hogy az hol áll)* Pichon gyakran nem a saját véleményét mondja, hanem képvisel valamit, valakiket. Szabadkőműves. De háborúban ezt félre kéne tenni.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Miért fél Ön ettől a Pichontól? Kinek dolgozik ez a Pichon?

DR SEYMOUR: Hát, ez az, elnök úr, ez a magyar mindig ilyeneket kérdez. Kinek dolgozik a francia külügyminiszter? Kinek? Felháborító!

CLEMENCEAU: A szabadkőművesek semmit nem tudnak megcsinálni, de mindent meg tudnak akadályozni, *(megint mindenkinek)* Gorion tábornoktól viszont a következő táviratot kaptam *(most már fejjép nélkül, szemben a bizottsággal)*: A románok közölték a fennálló magyar Friedrich vezette kormánnyal, hogy mivel a magyarok nem fogadták el az ő saját román fegyverszüneti feltételeiket, át fognak kelni a Dunán. Megállapítottam azt is, hogy Holban román tábornok nem engedélyezte annak a táviratnak a sajtóban való közzétételét, amelyet én, a békekonferencia elnöke küldöttem a magyar kormánynak. Ezen sopánkodik az én saját tábornokom, ahelyett hogy jól valagba rúgná a román kollégát! Hát megnyertem én ezt a háborút? A románok továbbra is olyan tetteket követnek el – írja továbbá Gorion tábornok, – amelyek szégyent hoznak egy, az antanttal társult hatalom becsületére. Ártatlan személyeket durván bántalmaznak, élelmiszert, jószágot, mezőgazdasági felszerelést, vasúti gördülőanyagot rekvirálnak, és küldenek azonnal Romániába. Az értelmetlen blokád és a vasútvonalakban végrehajtott pusztítások következtében Budapestet az éhezés réme fenyegeti. Ha nem kötelezik haladéktalanul a románokat Budapest kiürítésére és magyarországi fosztogató akcióik befejezésére, úgy a magyaroknak az antant jóakarataiba vetett bizalmuk minden bizonnyal szertefoszlik.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: S mit válaszolt erre ön, a békekonferencia elnöke?

CLEMENCEAU: Azt, hogy pillanatnyilag a Legfelsőbb Tanács semmit sem tehet. Mellesleg, amikor kérdőre vontam amerikai szövetségünket, hogy az ő bécsi kirendeltségük, a technikailag legjobban felszerelt kirendeltség miért nem továbbította azonnal a román kormánynak küldött szigorú táviratomat, az amerikai tiszt csak hímezett-hámozott. Késlekedését technikai akadályokkal indokolta. Hát mi van itt? Ez a francia győzelem eredménye? Ezért estek el százezrek?

HARCHOW: *(saját feljegyzése számára, de mindenki hallja, Clemenceau úgy tesz, mintha nem hallaná)* Ez egy fecsegő vénember lett. Ha nem vigyázunk, sok kárt okoz még az ügynek *(egy pisztolyt vesz elő a fiókjából)*

CLEMENCEAU: Augusztus 11-én még semmi jele nem volt, hogy a románok megkapták a táviratomat. Balfour erre azt mondta, hogy a románok késlekedése szándékos. Buxton tábornok pedig arról értesített Budapestről, hogy a szövetséges tábornokok csak nagy nehézségek árán tudják elkerülni a kellemetlen összetűzéseket a román tábornokokkal. A románok ugyanis felettébb kihívó módon viselkednek a szövetséges tábornokokkal. Kérem, adjanak nekem egy széket! *(Harchow egy üres széket elvesz az asztaltól és alá teszi, közben a pisztoly is a kezében van. Clemenceau fáradtan leül, elővesz, a pipáját és tömi)* Most magam sem tudom, milyen időben vagyok és hol. Hol vagyok? *(sóhajt)* Az őseim hugenották voltak, de valahogy megúszták a katolikus vérfürdőt, a család ma már katolikus *(lassan, elrévülten tömi a pipáját, pedig már meg van tömve. Harchow visszaül a fölkébe)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Baj van, nagyapám! A gép nincs *felkészülve* őszinte beszédre. *Nem tudom*, mi lesz a következménye ennek az őszinteségi rohamnak. Lehet, hogy lelepleződünk. És a koporsó is. De hát ki számíthatott erre? Éppen Clemenceau, a "Tigris"?!

KIVÉGZETT FORRADALMÁR *(még nem fogja fel, kedélyesen)* Hol vannak a fogai?

CLEMENCEAU: *(megtömte a pipáját, gyufát keres zsebeiben, de nem talál)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Adjon neki tüzet, nagyapám, én nem dohányzom.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(nagy, kovás réz öngyújtót vesz elő overallja zsebéből, meggyújtja, és Clemenceau pipája elé tartja)*

CLEMENCEAU: *(megfogja az öngyújtót, pöfékel)* Nicsak... ez érdekes. Ki tartja nekem ezt az öngyújtót?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Én.

CLEMENCEAU: Köszönöm.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(egy vállvonással beül a koporsó végébe)* Nincs itt semmi hézag, fiam. *(az öngyújtót dobálgatja, játszik vele, élvezi)* Tüzet tudok adni, de magam rágyújtani nem tudok...

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(Harchowot figyeli)*

HARCHOW: *(most kibiztosítja, kijön a fölkéből, és lépked a hol felrepülő, hol eltűnő öngyújtó irányába. Megpróbálja elképzelni, hogy hol lehet az, aki dobálja)* Ha jobbkezes a láthatatlan ember, akkor az elkapott öngyújtótól tizenöt, húsz centire lehet a szíve. *(Céloz, de a Kivégzett Forradalmár elteszi az öngyújtót.)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(magának)* Sajnos nem néztem meg a fiókját alaposan, ki kellett volna szednem a golyókat a pisztolyból.

CLEMENCEAU: *(folytatja elmélkedését magának és a bizottságnak)* Minden felbomlott. Győztesek vagyunk, de nyertesek nem. Csak a pénzemberek nyertek.

Revansot vettünk, megkaptuk Elzászt, Strasbourgot, az iparvidék egy részét, de ki vagyunk szolgáltatva azoknak, akik tizenhétben léptek be a világháborúba, és eldöntötték – a maguk javára. Mert ott a pénz.

HARCHOW: Ez már sok. Felhívom Baruchot, hogy ha úgy adódik, lelőhetem-e.

CLEMENCEAU: *(kiüríti a szívott pipát, a kis parazsat eltapossa, másik dohányzacskót vesz elő, abból tömi)* Nem ízlik ez a dohány, illatosabbra gyújtok, *(töm)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nagyapám! Adjon neki tüzet újra.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Szívesen, fiam. Rokonszenves nekem ez az öreg. Francia? *(odamegy, ismét tüzet ad)*

CLEMENCEAU: Ki van itt megint?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Mondom, hogy én.

CLEMENCEAU: Ja, emlékszem, köszönöm.

HARCHOW: *(közelebb lép, keresi a célt az öngyújtó mellett, mögött, de nem találja)* Félek, hogy a Tigris lövöm le. Legalább valami sziluettet látnék.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(nagyon jól érzi magát, eljön Clemenceau-tól, de nem fekszik vissza, hanem dúdolva körbejár a teremben, és dobálgatja az öngyújtót, végül rátalál a dallamra, amely feldereng ifjúságából)* „Egy a jelszónk, a béke, harcba boldog jövőért megyünk..” Hogy is van tovább, nem tudod, fiam?

HARCHOW: *(lépked utána, céloz, de nem mer löni, mert mindig változik a helyzet)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Valami olyasmi, hogy harcba boldog jövőért megyünk...

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(maga is próbálgatja)* „Bárhol is van hazája.”

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(kifele csak annak a kamerának amelynek a helyét csak ő tudja, egészen előre jőve, hogy nagyapja se Hallja)* Clemenceau-t nem lőheti le, mert ő írta alá a békeszerződést, és olyat nem tehet ami nem történt meg. Nagyapámban nem tud kárt tenni, majd csak eltalál valakit. De a zavar amit okoztam neki, elismerem, nagy. Mentségem, hogy a helyzet is rendkívüli. Egy miniszterelnök őszintén kitárulkozik. Mindig ez történik, ha egy politikus őszinte? Erre a jövőben fel kell készülni, mert úgy látszik, előfordulhat ebben a felfordult világban, *(visszamegy a felvételbe)*

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: *(leteszi az öngyújtót a koporsó belső peremére, és vesz magának egy széket az asztaltól, leül Clemenceau mellé, majd megunja ezt a helyzetet, és leheveredik elé)* Mesélj még, öreg komám! Érdekes a dumád.

TARDIEU: *(a bizottságnak)* Akármit mond is, azt, amit mondott, nem szabad innen

kivinni. Valami történhetett vele, valamit elkövettek a személyiségével szemben. Idős emberekkel előfordul, hogy kiesnek az időből. Remélem vissza tudjuk állítani a békekonferenciát vezető egyéniségét. Itt most rendkívüli események játszódnak le, s ez nagyfokú fegyelmet követel mindannyiunktól. A békekonferencia eredményességéről van szó. Határozataink érvényesek

CLEMENCEAU: *(a Kivégzett Forradalmár felé, ahol sejt)* Ki vagy te, barátom?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Én egy kivégzett vagyok.

CLEMENCEAU: A románok végeztek ki?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Á, nem, a magyarok szovjet parancsra.

CLEMENCEAU: Akkor te román vagy?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nem én, hál' Istennek. Magyar vagyok. Engem 1956 után, a forradalmunk után két évvel végeztek ki Budapesten, a kisfogház udvarán.

CLEMENCEAU: No, várjál csak! Ma itt minden dátum összezavarodik. Mit állítasz te? 1956-ban forradalom volt Magyarországon? De, mondod te 1919. augusztus 8-án, hogy pontot tegyek a vita végére, hogy 56-ban volt? Volt? Tizenkilencben nem lehet azt mondani arra, ami 56-ban történt, hogy volt. Ez képtelenség. Nem tudsz jól franciául? Lesz. Csak azt mondhatod 19-ben, hogy lesz.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nem, én azt mondom: volt. Elsőként estem neki egy kölcsön- csákánnyal a Sztalin-szobornak, de nem sokra mentem vele. Aztán szereztem jobb szerszámokat és ledöntöttük.

CLEMENCEAU: Most szeretném látni a szemedet. Mit döntöttetek le? Milyen szobrot? Miért kell egy szobrot ledönteni? Nem volt szép? Hogy hazudsz, az biztos, a szemedet szeretném látni...

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ahhoz meg kellene fordítanod a csontvázamat, hogy az üres szemgödrömet lássad. Engem arccal a földnek temettek el, négyszáznál is több társammal együtt, és drótokba csavartak és ledöngölték a földet rajtam. Ott vagyok a koporsóban, a hatodikban.

CLEMENCEAU: Borzasztó. És miért? Gyilkoltatok? Bankot raboltatok? Zsidó pogromot rendeztetek? Kicsit sokat zsidózol. Franciaországban ez nem divat. Soha nem kaptunk volna támogatást Amerikától, és nem nyerjük meg a háborút, ha annyit zsidóznánk, mint te. Hol van az a koporsó? Nem látok itt semmiféle koporsót.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Ha eljön az ideje, meglátod. Én a Sztalin-szobor ledöntése miatt lettem kivégezve, meg azért, mert végig részt vettem a budapesti harcokban. Nekem, te ne magyarázz, amikor semmit sem értesz. Meddig tartott a te életed? Téged mikor akasztottak fel?

CLEMENCEAU: Engem nem akasztottak.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Miniszterelnök voltál, és nem akasztottak? Mint háborús bűnöst se?

CLEMENCEAU: Én győztem. Igaz, nem nyertem, de ezt már mondtam, nemde?

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Azokat a szovjet csapatokat, amelyek addig az országban tartózkodtak, és a rendszer ávós csapatait, mondhatom, egy hét alatt szétvertük. Magyarország két-három napig szabad volt. Tudod te mi az, három napig szabadnak lenni? Franciaország volt már három napig szabad?

CLEMENCEAU: Franciaország mindig szabad.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Mert nem tudja, mi a szabadság. Az nem szabadság, hogy királyokat és királynékat akasztunk, aztán meg vesztes országokat darabolunk fel. *(sóhajt)* Megalakult a Nemzetörség, forradalmi bizottságok jöttek létre, és a munkástanács volt a legnagyobb erő. De a miniszterelnököt valamivel utánam felakasztották. Nem érzel ezért valami felelősséget?

CLEMENCEAU: Bocsáss meg, nekem ez így egy kicsit sok.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nem szeretek én sokat magyarázni, így történt, hidd el. Magyarországot 1945-ben megszállták a szovjet csapatok, Sztalin csapatai.

CLEMENCEAU: Erről a Sztalinról hallottam. Több jelentés is említi mint a bolsevik vezérkar egyik sötét, erőszakos, ravasz tagját, aki azonban egyelőre jelentéktelen. És grúz, nem zsidó, és nem is szabadkőműves. Azt hittem, nem lesz belőle semmi.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Azoktól a hajzatoktól erősödött meg, amelyeket itt hoztatok. Magyarország feldarabolásától erősödött meg. Kun Béla minden terroristája hozzá menekült, és ti segítettétek őket.

CLEMENCEAU: Kikérem magamnak. Amerika segítette a bolsevikokat, pénzelte őket, és több tízezer New York-i zsidó szaladt haza a pénzével, hogy folytassa a régi bótót, de azt nem lehetett folytatni. Beálltak a Csekába, komisszárok lettek, megcsinálták az Internacionálét. Én nem segítettem a bolsevikokat, de tudok róla, hogy Amerika és Anglia sok pénzt adott nekik, Kolcsaknak, Gyenyikinnek, a fehéreknek meg jóformán semmit. Mi sem támadtuk meg őket. Miből? Az amerikaiak nem adtak pénzt egy oroszországi hadjáratra, és katona sem volt hozzá.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Sztalin bosszúból négy moszkvai magyar zsidó, Rákosi, Gerő, Farkas, Révai kezébe adta a hatalmat, és ezek olyan diktatúrát vezettek be, annyit fosztogattak és raboltak, hogy a mai román tatár-járás, amiről az előbb beszéltél, kismiska hozzá képest. De megmondom, még ha meggorrolsz is miatta, akkor is: abban, hogy Sztalin és a szovjet ezt tehette velünk, a ti kezetek is benne van. Ha nem tépíték szét a hazámat, az oroszok soha nem vonulnak be Budapestre. Ez tény, ne is haragudj.

(hátral a kisajton bejön Baruch, az asztalnál ismét mindenki feláll)

CLEMENCEAU: *(észreveszi Baruchot, de úgy tesz, mintha nem látná, hogy itt van.*

Ülve marad) Nem tehetek érted semmit, öngyújtós barátom. Erdélyt teljes terjedelmében Románia kapja, az északi részt Benes, azaz Cseh-Szlovákia, a déli részen osztoznak a szerbek és a románok. Magyarország veszett, törpe államnak kell lennie, erő nélkül, és él, ameddig él, magánügy, *(úgy tesz, mintha csak most venné ész- re Baruchot)* Üdvözlöm! Mi szél hozta ebbe a bizottságba?

BARUCH: Önért jöttem, elnök úr. Várjuk a Legfelsőbb Tanácsban.

CLEMENCEAU: Ez nagyon kedves öntől. *(megy a kisajtó felé. Odaér, a vállára teszi a kezét)* Hanyadika is van ma a Gergely-naptár szerint?

BARUCH: 1919. február 17-e.

CLEMENCEAU: *(Tardieu-nak)* Hallották. Február 17-e. Folytassák a határmunkát a benesi dekrétumok szerint! *(kezét Baruch vállán nyugtatva kimegy)*

(a bizottság tagjai ismét megmerevedve ülnek, maguk elé néznek)

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Uraim, csak nem lepte meg önöket ez a finom tájékoztatás az erőviszonyokról? Ilyenkor azt kell mondani: ez van, és szét kell tární a kezét.

TARDIEU: Uraim, mi most megerősítést kaptunk. Határvonalainkat a Legfelsőbb Tanács elfogadta. Magyarország felosztása befejeződött. Határainak kijelölése az Ausztriától elválasztó határok kivételével a népek önrendelkezése jegyében megtörtént. Köszönöm a jó munkát! Az ülést ezennel befejezettnek nyilvánítom. Egyúttal engedjék meg, hogy személyes felhatalmazás birtokában tolmácsoljam a Singer bankár család meghívását vasárnap estére! Természetesen minden bizottsági tag személyes meghívót is kap, a szokásoknak megfelelően, és a meghívás kiterjed a bizottság szakértőire, munkatársaira is. Edvard Benes is jelen lesz. *(mindenkivel kezét fog az aula felé vezető ajtóban, s végül utoljára maradv a Hatodik Koporsó Apródja vélt helye felé néz)* Azt hiszem, döntetlenre végeztünk: a határokat mi húztuk meg, de ön megtudta, amit akart.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Önt még életben találja Adolf Hitler revansa. Hitler jelen pillanatban még csak egy Schicklgruber nevű káplár az osztrák hadseregben, de negyvenben, éppen az itt Versailles-ban kapott fel-hatalmazások eredményeként három hét alatt lerohanja Franciaországot. Igaz, ezzel is Baruch úrék elképzeléseit teljesíti. Akkor nem lesz döntetlen az állás, és Singerék sem fognak estélyt adni.

TARDIEU: *(bambán)* Nem értem.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Nem baj. Menjen!

TARDIEU: *(alaposan körülnéz és kimegy)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(belekarol a még mindig a Clemenceau-val való beszélgetéskor elfoglalt helyzetében a széken ülő, kissé csüggedt nagy- apjába, felsegíti, a koporsóhoz viszi)* Düljön vissza, nagyapám!

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Vége a szerepemnek?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Vége. Nagyon szépen köszönök mindent! Maga nélkül semmire sem mentem volna. Tökéletesen szerepelt, nagy szükség volt a realizmusára.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Nincs újabb forgatás?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Egyelőre nincs. Feltámasztani pedig csak Jézus Krisztus tudja.

KIVÉGZETT FORRADALMÁR: Azzal nincs baj, jól megvagyok én odafent, de tudod, idelent mégiscsak más. Sokkal érdekesebb, még ha nincs is az ember feltámasztva. A szerep, a munka. Köszönöm, hogy gondoltál rám! *(megölelik egymást, kezet fognak, visszamászik a koporsóba, a Hatodik Koporsó Apródja ráilleszti a hátfalra támasztott fedelet, de Kivégzett Forradalmár kopog belülről)* Kicsit még hadd levegőzzem!

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: *(leveszi)* Rendben van! *(áll, gondolkozik, észreveszi a fülkéjéből figyelő Harchowot, odamegy)* Mért nem megy a dolgára?

HARCHOW: Nekem itt van munkám

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Volt. Most visszaáll az idő a jelenbe és maga itt felesleges. Adja ide azt a pisztolyt, és tűnjön el! *(átveszi a pisztolyt)* Mindent hagyjon itt, és ne a süllyesztőn, hanem az ajtón át távozzék! *(Harchow elindul a kisajtó felé)* Ott is kimehet, ha úgy jobban tetszik.

HARCHOW: *(a félig nyitott ajtóban)* Ön engem orra vágott. Sose felejttem el. A békekonferencia után az Egyesült Államokba megyek, és a Wilson utáni elnök hivatalában fogok európai ügyekkel foglalkozni. Csak hogy tudja, mire számíton, magyar barátom! *(erősen berántja maga után az ajtót)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Tudom. *(körülnéz, a székeket visszarakja a helyükre)* *(elgondolkozva)* Nem döntetlen ez. Megtettük az első lépést a történelemhamisítás felszámolása felé. Vagy nem?

(az aula felől bejön két szállítómunkás. Az egyik fekete afrikai, a másik algériai arab)

FEKETE AFRIKAI: Innen lesz a szállítás?

ALGÉRIAI: Ötre vagyunk rendelve. Öt óra tíz.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Az a koporsó lesz. Budapestre megy a Gare de l'Est-ről.

FEKETE AFRIKAI: Tudjuk. *(odamennek, belenéznek, elszörnyülködve hátralépnek)*

ALGÉRIAI: Mi ez?

FEKETE AFRIKAI: Irtóztató.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Ő az én nagyapám.

ALGÉRIAI: Miért így temették el, drótokba csavarva, arccal a földnek fordítva?
Borzalmas.

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Az 1956-os magyar forradalomban ledöntötte
Sztalin szobrot, és harcolt a szabadságért, és ezért kivégezték.

ALGÉRIAI: Szomorú. Az üzletszabályzat azonban az ilyen esetekre felárat ír elő.

FEKETE AFRIKAI: Sajnáljuk. Akkor is felár. Úgy is mehet?

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Mehet. *(ráteszik a fedelet, gurnival aláfognak,
viszik)*

HATODIK KOPORSÓ APRÓDJA: Meg van fizetve.

VÉGE